

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kárpáti Miklós ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, Gerginé dr. Horgos Livia ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, jóhírnév megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. február 8. napján meghozott, 33.P.21.743/2008/41. számú ítélete ellen a felperes részéről 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

A le nem rótt 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette jóhírnévhez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait.

Kérte továbbá az alperes eltiltását a további jogsértéstől és elégtétel adására kötelezését oly módon, hogy az ..., a ..., a ..., a ..., a ..., az ..., a ... és az ... lapokhoz és hírportálokhoz saját költségén juttassa el az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét.

Ezen kívül kérte az alperes 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2007. július 4. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatai megfizetésére kötelezését is.

Előadta, hogy az alperes a személyiségi jogait azzal sértette meg, hogy a vele szolgálati viszonyban lévő munkatársai a sajtónyilvánosság előtt tett nyilatkozataikban azt közölték, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekményt nem úgy, nem ott és nem akkor hajtották végre, amikor azt maga állította, hogy a

személyi szabadság megsértésének büntettét a sérelmére bizonyíthatóan nem követték el. Az alperes azt a hamis látszatot keltette, hogy a sérüléseinek okozását követően saját maga is eljuthatott a megtalálásának helyszínére. Sérelmezte azt a közlést is, hogy a megköötözésének módja nem zárta ki annak saját kivitelezését, és a cselekmény ilyen előadásával valamely más személyt kívánt fedezni, hogy a hatóság félrevezetése és hamis tanúzás büntettével fogják őt meggyanúsítani.

A felperes álláspontja szerint szintén az emberi méltóságát, becsületét és jóhírnevét sértő közlések szerepelnek az alperes ellene tett büntetőfeljelentésben, és a bűncselekmény hiányában a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszában. Sérelmezte, hogy az alperes a feljelentésében valótlanul állította, hogy az általa előadottak szerint nem érte támadás, sérülései nem támasztják alá előadásait, a csuklóján alkalmazott hurkot nem ott alakították ki, az általa elmondottak szerint nem kerülhetett a megtalálásának helyére, és az ügy körülményeire valótlan vallomást tett. Az alperesi panaszból azon kijelentéseket tartotta jogsértőnek, hogy állításai nem voltak valósak, a megjelölt módon nem lehetett az elrablás áldozata, valótlan tartalmú vallomást tett, vallomásában lényeges körülményeket hallgatott el.

Az alperes ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását.

A felperes által sérelmezett közlések tekintetében úgy nyilatkozott, hogy azok csak részben saját nyilatkozatai, részben vitatta, hogy azok tőle, illetőleg képviselőjétől származnának, tovább, hogy a közlések nem a nyilatkozó munkatársai szó szerinti előadását tükrözik, de tartalmi kifogásokat ezekkel szemben nem támasztott.

Az alperes egyes felperes által kifogásolt sajtóközlések tartalmával kapcsolatosan részletes nyilatkozatot is tett.

A nyilvánosság tájékoztatására vonatkozó kötelezettségének igazolásul jogszabályokra hivatkozott, melyek összevetéséből arra lehet következtetni, hogy a büntetőeljárásról szóló tájékoztatás az állampolgári jogosultságok körébe tartozik, s a büntetőügyekről az állampolgárok a sajtó közvetítésével értesülhetnek. Álláspontja szerint a jogszabályi keretek között, és a jogszabályok rendelkezéseinek megfelelően járt el a sajtónak adott nyilatkozatai körében. Előadta azt is, hogy a felperest ért támadáshoz képest viszonylag azért tartott már korán sajtótájékoztatót, mert a felperes is a kórházi ágyáról tájékoztatta a sajtónyilvánosságot és ilyen körülmény között a közvélemény megnyugtatása érdekében szükséges volt saját nyilatkozatának megtétele. Kifejtette továbbá azon álláspontját, hogy a felperes a keresetének előterjesztésével tulajdonképpen egy személyiségi perbe burkoltan a büntetőeljárás során eljáró hatóságok határozatainak felülvizsgálatát kívánja.

Előadta, hogy az általa folytatott nyomozás eredményeként a felperessel szembeni feljelentés megtételére, majd a nyomozást megszüntető határozattal szembeni panasz előterjesztésére jogszabályi lehetősége volt. Ennek alapját a lefolytatott büntetőeljárás bizonyítékai képezték. Egy büntetőfeljelentés megtétele önmagában személyiségi védelmi per megindítására nem adhat alapot az általános bírói gyakorlat szerint sem. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy ha a bizonyítási eljárás tükrében az eljárás megindításul szolgáló tények utóbb nem minősülnek valóknak, az eljáró hatóság nyilatkozatai pedig nem indokolatlanul sértőek, bántóak, akkor ez jogvédelmet nem alapoz meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek bruttó 200.000 forint perköltséget.

A le nem rótt kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) és (2) bekezdését, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 10. cikkének 1. és 2. pontjait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1) és (2) bekezdéseit, a 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 74/A. § (1), (2), (3) bekezdéseit, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1) bekezdését, a 3. § (1) bekezdését és a 11. § (1) bekezdésének c) pontját, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3), (4) és (5) bekezdését, a 163. § (1), (2), (3) bekezdéseit, 164. § (1) és (2) bekezdéseit, a rendőrségi szolgálati szabályzatról szóló 62/2007. (XII. 23) IRM rendelet 112. § (1) - (10) bekezdéseit, a büntetőeljárás nyomozati szakában a sajtónak adandó tájékoztatásról szóló 26/2003. (VI. 26.) BM-IM együttes rendelet 1. § (1), (2) bekezdéseit, a 2. és 3. §-át, 4. § (1)-(4) bekezdéseit, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság a felperes által sérelmezett sajtóban megjelent nyilatkozatokkal összefüggésben elsősorban arra mutatott rá, hogy a Pp. bizonyítási szabályai alapján a felperest terhelte annak igazolása az alperes által el nem ismert nyilatkozatok tekintetében, hogy azok az által jelzett módon hangzottak el.

Ilyen nyilatkozat volt a felperes álláspontja szerint, hogy az alperes úgy tájékoztatta a sajtót, hogy a sérelmére elkövetett cselekmény elkövetőjét ténylegesen ismeri, de valamilyen módon fedezni próbálja őt. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy ezen közlések vonatkozásában a felperes eredménnyel igazolni nem tudta, hogy azok az alperes képviselőjétől származó nyilatkozatok, így abból az következik, hogy azok nem az alperesi sajtótájékoztatón megfogalmazott felvetések voltak.

Az egyéb sérelmezett közlésekkel összefüggésben azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a nyilatkozatokkal az alperes a nyomozás alatt tájékoztatta a közvéleményt a nyomozás adatairól. Kifejtette, hogy a Be., a 26/2003.(VI. 26.) BM-IM együttes rendelet, illetőleg a PK 14. számú állásfoglalás együttes értelmezéséből az következtethető, hogy a nyomozó hatóság a sajtó útján tájékoztatást adhat a folyamatban lévő büntetőeljárásról. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a bűncselekményt megelőzően a felperes személye széles körben vált ismertté és a sérelmére elkövetett bűncselekményről való tájékoztatással is közszereplést vállalt. Kifejtette, hogy nincs olyan jogszabály, amely büntetőeljárásról történő sajtótájékoztatást a jogerős ítélet előtt kizárná, vagy korlátozná. A tájékoztatás terjedelme és tartalma alapvetően a nyomozó hatóság kompetenciájába tartozik.

A nyomozati iratok áttekintésének eredményeként az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a nyomozás adott szakaszában rendelkezésre álló

bizonyítékok alapján megállapított tényeket és következtetéseket hozta nyilvánosságra, és ennek megfelelően tájékoztatta a közvéleményt az ügy állásáról. Ezek a közlések a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kialakított jogi álláspontját jelentették, ami egyfajta következtetés eredménye volt. Az ez alapján közölt vélemény a felperes jóhírnevét nem sérthette. A közlemények tartalmából mindenkor kiderült, hogy egy büntetőeljárás van folyamatban, a nyomozás még tart, azt a hatóság még nem zárta le. Ezek alapján pedig arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által sérelmezett közlések egyike sem sérti a felperes jóhírnevét, becsületét és emberi méltóságát.

Kitért arra is, hogy a Legfőbb Ügyészség a felperes által előterjesztett panasz nyomán eltérő álláspontra helyezkedett mint az alperes, és ennek leglényegesebb megállapítása, hogy a felperest, mint sértettet bizonyosan valaki bántalmazta, ezért nem lehet teljes bizonyossággal kizárni azt sem, hogy a sértettet jogellenesen személyi szabadságától is megfosztották. Erre tekintettel a nyomozás megszüntetésének jogszabályi indokát eltérően jelölte meg az alpereshez képest. Ez azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem adhat okot az alperesi jogsértés megállapítására.

Rámutatott arra, hogy a nyomozás befejezésének mikéntje nem kapott ugyanakkora publicitást, mint a nyomozás megindításának ténye, ilyen körülmények között a felperes jogosult a PK 14. számú állásfoglalás alapján a sajtótól annak közlését kérni, hogy valójában a büntetőeljárás milyen eredménnyel zárult.

Kifejtette továbbá az elsőfokú bíróság a felperessel szemben megindított büntetőeljárás tényével összefüggésben, hogy egységes a bírósági gyakorlat a tekintetben, hogy valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem adhat alapot. Abban az esetben, ha a bizonyítási eljárás nyomán nem minősülnek valónak a feljelentésben állítottak, de ezek megfogalmazása nem sértő és indokolatlanul bántó, illetőleg megalázó, szintén nincs helye jogvédelemnek. A lefolytatott nyomozati eljárás eredményeként az alperesnek, jogi álláspontja szerint jogszabályi kötelezettsége is volt a felperessel szembeni feljelentés megtétele. Ebben a feljelentésben, illetőleg későbbiekben a panasz előterjesztésével a felsorolt bizonyítékok ismertetése szintén az alperes jogi álláspontját tükrözik. Ezekben sem mutatható ki sértő, bántó vagy megalázó tartalom, ezért a felperes keresetét ezek sem alapozhatták meg.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében elutasította a jogalap tekintetében, ezért további jogkövetkezmény alkalmazása sem vált szükségessé és a felajánlott bizonyítást is, mint szükségtelent mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

Arra hivatkozott, hogy a lényeges jogsérelmet számára az okozta, hogy a nem vitásan vele szemben elkövetett bűncselekmény megfelelő kivizsgálása helyett az alperes inkább arra törekedett, hogy belőle elkövetetőt kreáljon, illetőleg a közvéleményt meggyőzze, hogy szándékosan hazudott és a hatóság félrevezetése és hamis tanúzás büntetést valósította meg. Ennek nyomán szintén lényeges jogsérelem az, hogy az eseményeket követően röviddel meggyanúsították a cselekmények elkövetésével. Nem az alperes nyomozati tevékenységét, illetőleg téves bizonyításmérlegelését kifogásolta, hanem azt, hogy érthetetlen sajtókampányt folytatott ellene és szavahihetőségét megkérdőjelezte.

Elismerte, hogy az alperes által összehívott sajtótájékoztató hangfelvétele nem áll rendelkezésére, tekintettel azonban arra, hogy különböző sajtószervek azonos tartalmú tudósításokat közöltek, ezek közvetett úton mindenképpen igazolják azt, hogy az alperes a kérdéses sérelmes nyilatkozatokat megtette. Előadta, hogy az állandó bírói gyakorlat elfogadja azt a bizonyítási módot, hogy ha két vagy több sajtószerv azonosan ír le egy eseménysort, vagy egy nyilatkozatot, akkor ezeknek valóságát igazoltnak kell tekinteni.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy az alperes a kereset tárgyává tett nyilatkozatok megtételét túlnyomórészt elismerte, illetőleg nem vitatta, az elsőfokú bíróság mégsem a keresettel egyezően állapította meg a tényállást. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a perbeli bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a tényt, hogy az alperes a védekezése során súlyos logikai ellentmondásban volt bizonyos nyilatkozatok elismerése, illetőleg megtételének tagadásával kapcsolatban. Kiemelte, hogy a sajtóban napvilágot látott olyan közlés is, hogy őt hamis tanúzással, illetőleg hatóság félrevezetésével fogják megvádolni, ami a későbbiekben tényszerűen meg is történt. Ez is azt igazolja, hogy ilyen nyilatkozatot kellett tennie az alperesi hatóságnak, különben a sajtó nem következethetett volna erre.

Megjegyezte továbbá, hogy a per tárgya nem az alperesi nyomozati tevékenység felülvizsgálata, hanem az alperesi kommunikáció jogsértő tartalmának vizsgálata.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének azon része, ami a nyomozó hatóság felvilágosítás-adási jogával volt kapcsolatos, törvénysértő és megalapozatlan. Az ilyen fajta nyilatkozattételi jog vizsgálata nem volt tárgya a pernek, szemben ezen nyilatkozatok valóságtartalmának ellenőrzésével. Kifejtette, hogy megdőlt a perben annak az alperesi hivatkozásnak a tényszerűsége, hogy kötelessége lett volna az alperesnek a sajtószereplés, mert a vonatkozó jogszabályi rendelkezések a nyilatkozattételt alapvetően engedélyhez kötik, és az alperes nem igazolta, hogy az országos rendőr-főkapitány ilyen engedélyt kiadott. Másrészről a nyilatkozatok célkeresztjében nem az ismeretlen elkövetők, hanem éppen a felperes, mint sértett állt.

Nem állja meg a helyét az az elsőfokú bírósági megállapítás sem, hogy az alperesi nyilatkozó a nyomozás alatt, a nyomozás adatairól tájékoztatta a közvéleményt. Azt, a tényt hogy a nyomozás valós adatai nem támasztották alá az alperes közléseit, legjobban igazolja a Legfőbb Ügyészség határozata, melynek felülbírálatára a polgári perben nem kerülhet sor. Utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság a PK 14. számú állásfoglalás ismertetésekor nem fordított arra figyelmet, hogy ez nem a nyomozó hatóságra, hanem a sajtószervekre vonatkozik.

Téves volt az az elsőfokú bírósági megállapítás is, hogy az alperes nem tényállításokat tett, hanem jogi álláspontjáról, következtetéseiről adott számot. A nyilatkozatai egyértelműen a felperes cselekvőségére vonatkoztak, térben és időben részletesen taglalták, hogy mit tett, illetőleg nem tett, minden eltérést szándékos félrevezetésként közöltek, így ezeket a közléseket teljes képtelenség véleménynek tekinteni. Megjegyezte, hogy az alperes sem védekezett azzal, hogy véleményt fogalmazott volna meg, éppen ellenkezőleg, számos alkalommal azt nyilatkozta, hogy jogszerűen járt el, mert csak tényeket közölt.

Felhívta továbbá a felperes a figyelmet arra, hogy az alperesi védekezésben lényegi elem volt a sajtónyilatkozatokkal elérhető cél. Ennek bizonyítékát adja az az alperesi nyilatkozat, mely szerint azért kellett a közvéleményt mindenképpen tájékoztatni, hogy tudatában legyenek az állampolgárok annak, hogy nem ilyen rosszak a magyar közállapotok. Ezért a közbiztonság érdekében álló magatartásnak tekintette, hogy a felperes által előadott cselekmények megtörténtét vitassa, mert e cselekmények elkövetésének elismerése a közbiztonság valódi állapotának kedvezőtlen megvilágítását eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság törvénysértő megállapításra jutott az alperesi büntetőfeljelentés tartalmával összefüggésben is. A Legfőbb Ügyészség egyértelműen korigálta az alperes bizonyításmérlegelési tevékenységét, azonban az alperes ezt a határozatot is megpanaszolta. Az alperesi feljelentés nyomán a Fellebbviteli Ügyészség megállapította, hogy a felperes a terhére rótt bűncselekményt nem követte el, azonban az elsőfokú bíróság e körülményt nem vette figyelembe. Rámutatott arra, hogy az általános bírói gyakorlat ezzel ellentétben kiemelkedő jelentőséget tulajdonít annak, hogy a feljelentés alapján milyen határozat meghozatalára került sor a hatóság részéről. Kifejtette, hogy nincs annak jelentősége, hogy sértő, bántó vagy megalázó megnyilvánulások érték-e, mert nem véleménynyilvánításról volt szó az alperes esetében, hanem tények közléséről. Utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság bár kifejtette azt, hogy az alperes jogszabályi kötelezettségének tett eleget a feljelentéssel, ugyanakkor ennek alapját képező jogszabály megjelölésével adós maradt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényeket tisztázta, a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítás anyagát megfelelően mérlegelte, és helytálló jogi következtetéseket vont le.

Megalapozatlan az a felperesi előadás, hogy sajtókampányt folytatott volna vele szemben. A felperes sajtószeretlét vállalt már a kórházi ágyán. A felperes által sérelmezett sajtótájékoztatóra csak ezt követően került sor. Hangsúlyozta, hogy a hatóság sohasem vonta kétségbe a felperes sérelemére elkövetett bűncselekmény tényét. A hatályos jogszabályok alapján pedig jogszerű volt a sajtó tájékoztatása a részéről.

A felperes keresetével kapcsolatosan nem bizonyította, hogy a jóhírnév megsértésének törvényi feltételei fennálltak. A saját sajtóközlései kizárólag a nyomozás során keletkezett bizonyítékoknak és információknak az ismertetését jelentették.

Kitért arra, hogy a Legfőbb Ügyészség határozata lényegében azonos tartalmú az alperesi nyilatkozatokban foglaltakkal abban, hogy a felperest ugyan bántalmazták, de nem állapítható meg annak helye, ideje, oka és célja sem. A nyomozás eredményeként nem csak, joga, de kötelezettsége is volt a felperessel szembeni feljelentés megtétele. Önmagában az, hogy az eljárást a Budapesti Nyomozó Ügyészség megszüntette, és a Fővárosi Főügyészség a panaszt elutasította, nem alapozza meg személyiségi jogsérelem megállapítását.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal teljes egészében egyetértett, ezért a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályokat teljes körűen ismertette, azokra a másodfokú bíróság csak visszautal, az alábbiak kiemelésével.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyébeken mellett - a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta és helyesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelve valamennyi felperesi kereseti igénnyel kapcsolatosan okszerű következtetést vont le, az erre alapított döntése is helytálló.

A fellebbezésében foglaltak alapján Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

A másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, illetve bizonyítási hiányosságot, ami az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését indokolta volna.

Ténykérdés volt, hogy a felperes a vele történtek után a sajtó nyilvánosságához fordult. Az alperes ezt követően osztotta meg a sajtó nyilvánosságával a nyomozás akkori eredményét, illetve állását. Az alperest - függetlenül a felperesi megnyilvánulásoktól, és nyilatkozatainak tartalmától - valóban nem terheli semmifajta kötelezettség a nyilatkozattétel tekintetében, azonban jogszabály lehetőséget ad számára a tájékoztatásra [26/2003. (VI. 26.) BM-IM együttes rendelet] azon megkötéssel, hogy ennek során mások jogait és törvényes érdekeit nem sértheti. Ezt az általános tilalmat fogalmazza meg a jogvédelem oldaláról a Ptk. 75. § (1) bekezdése a személyiségi jogok általános védelmével. A jogsértésre vonatkozó tilalom miatt a perbeli esetben közömbös az, hogy az alperes rendelkezett-e felettes szerv, vagy vezető engedélyével a sajtónyilatkozatok megtételéhez. Általános elvárás vele szemben, hogy mások személyiségi jogait ne sértse.

Az elsőfokú bíróság megfelelően vizsgálta a felperes által sérelmezett közléseket abból a szempontból, hogy melyek azok, amelyek bizonyosan az alperestől, illetve a vele szolgálati viszonyban lévő személytől eredtek, és melyik az, amelyik esetében nem bizonyítható, hogy az az alperestől származik. Nem volt igazolt a perben az, hogy az alperes képviselője olyan nyilatkozatot tett, mely szerint a felperes az általa előadottakkal valaki más személyt kívánt volna fedezni. Sem a rendelkezésre álló sajtóközlésekből, sem a nyomozati iratokból nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy az alperes ilyen esetleges álláspontot a nyilvánosság elé tárt.

Minden egyéb felperes által sérelmezett közlésnek az alperes által folytatott nyomozás akkori állásának megfelelően is volt reális alapja, amit a nyomozó hatóság által folytatott bizonyítás eredménye alátámasztott. A nyomozati iratok áttekintésével nem lehetett olyan következtetésre jutni, hogy az alperes a rendelkezésére álló adatokból kirívóan okszerűtlen következtetéseket vont le. Az alperes az eseménysort térben és időben a lehetőségekhez mérten alaposan feltárta, és ez alapján vonta le következtetéseit, melyekről egyrészt tájékoztatta a nyilvánosságot, másrészt azok alapján hozta meg a határozatát, és terjesztette elő panaszát. Mivel az alperes egyes eseményekből, tényekből vont le következtetéseket, azok szakmai véleménynek minősültek. Nem mond ellent ennek az az alperesi álláspont sem, hogy nyilatkozataiban tényeket közölt. A véleménynyilvánítás, különösen egy szakmai vélemény, szakmai álláspont megfogalmazása általában tényállításokkal történik. Ezzel szemben az az elvárás, hogy kellő ténybeli alappal bírjon, mely a jelen esetben a bizonyítás alapján megállapítható volt.

Az alperes a nyomozás során megismert tények, bizonyítékok figyelembevételével alakította ki álláspontját a felperes által előadottakról. Ilyen összefüggésben közömbös az, a felperes által a fellebbezésben többször hangsúlyozott körülmény, hogy nyilatkozatait az alperes éppen a sérelmére elkövetett bűncselekmény

nyomozása során és azzal összefüggésben tette, a helyett, hogy az ismeretlen elkövetőket kutatta volna fel. A Fővárosi Ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy az alperes épp a felperes nyilatkozatai alapján és egyes elemeinek ellenőrzése során jutott a felperes által sérelmezett következtetéseire.

A Legfőbb Ügyészség határozatában foglaltak sem eredményezik az eltérő álláspont kialakítását. A határozat a tényállás kiegészítése mellett, a személyi szabadság megsértésének büntettét illetően a nyomozás megszüntetése jogcímének módosítását tartotta szükségesnek, ugyanakkor nem jutott olyan következtetésre, hogy az alperesi eljárás teljességgel elhibázott lett volna. A lényegi megállapítás az volt, hogy nem lehet teljes bizonyossággal kizárni, hogy - bár nem teljesen a felperes által előadott módon - de a felperest jogellenesen a személyi szabadságától is megfosztották. Ebből az olvasható ki, hogy a Legfőbb Ügyészség sem találta bizonyítottnak a felperesi előadást, másrészt a bántalmazás tényéből pusztán logikai úton következtetett a személyi szabadságtól megfosztás lehetőségére. A bántalmazás megtörténtét az alperes sem kérdőjelezte meg, és ezt nem is tehetette a közvetlen tapasztalás és az orvosszakértői vélemény ismeretében.

Az alperesi feljelentés alapján indult eljárásban, a Budapesti Nyomozó Ügyészség által meghozott nyomozást megszüntető határozat alapján sem állapítható meg, hogy az alperesi nyilatkozatok jogsértőek voltak. A határozat a hamis tanúzás büntette miatti felelősségre vonást azért tartotta kizártnak, mert saját bejelentése valótlanságának feltárására senki sem kötelezhető. Kitért arra is, hogy a hatóság félrevezetésének vétsége nem állapítható meg, ha egy megtörtént bűncselekményre vonatkozó bejelentés egyes körülményei bizonyulnak utóbb valótlanoknak. Az ügyészség az alperes által a feljelentés tárgyává tett mindkét bűncselekmény megvalósításának kizártsága tekintetében egy jogdogmatikai okfejtést alkalmazott és nem az alperes ténybeli megállapításai tekintetében foglalt állást. Ugyanez mondható az alperesi panaszt elbíráló Fővárosi Főügyészség határozatában foglaltakra is.

Az alperes sajtóban megjelent nyilatkozataival és a határozatában, valamint az általa előterjesztett panaszában foglaltakkal jogsértést nem követett el a felperes sérelmére, mert az általa folytatott nyomozás eredményét ismertette, a felperesi tanúvallomás általa felismert ellentmondásaira mutatott rá, kifejezőmódjában pedig nem volt indokolatlanul bántó, megalázó.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a másodfokú bíróság a felperest kötelezte az alperesi perköltség megfizetésére, a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A felperes személyes költségmentessége miatt a le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2011. október 6.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő